

De Socialistische Partij (SP).

www.MinisterieVanPropaganda.org

Het Marxistisch Leninistisch Centrum Nederland (MLCN), een Maoïstisch initiatief in 1964 ontstaan uit de CPN, was een groep die voornamelijk de visie van Mao Zedong uitdroeg. Door te infiltreren in deze groep trachtte de Binnenlandse Veiligheidsdienst de CPN wind uit de zeilen te nemen. De infiltrant is in 1968 ontmaskerd.

In 1970 volgde hieruit de afsplitsing van de Marxistisch Leninistische Partij Nederland (MLPN), een organisatie die feitelijk een BVD opzette was. Na deze breuk ging de MLCN verder als Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland, met als toevoeging Marxistisch-Leninistisch (KEN-ml) De partij kreeg onder meer bekendheid door steun aan een succesvolle wilde staking in de Rotterdamse haven, waar de vakbonden hun handen vanaf getrokken hadden.

In 1971 splitste zich de Kommunistische Partij Nederland (KPN-ml) zich af. De naam werd in 1972 veranderd in Socialistische Partij (SP), nog steeds in alternatieve fonetische spelling. Gedurende de tweede helft van de jaren 70 verschoof de koers van de partij zich steeds meer in de richting van de sociaaldemocratie. In 1986 nam Jan Marijnissen de leiding over de SP over. Onder zijn leiding verdween de Maoïstische signatuur geheel. In de voor socialisten rampzalige periode rond 1991 liet de SP eveneens haar marxistisch-leninistische signatuur vallen. Hiervoor kwamen de veronderstelde kernbegrippen menselijke waardigheid, de gelijkwaardigheid van mensen en de solidariteit tussen mensen in de plaats: de voorbode van het haast evangelische 'beginselprogramma', genaamd 'Heel de Mens'. Inmiddels groeide de SP van 2 zetels in de Tweede Kamer in 1994 tot 25 zetels in 2006, inmiddels weer afgezaakt tot 14 zetels in 2017 (thans). De SP probeert deze zetelaantallen te verzilveren door deelname te trachten te bewerkstelligen aan coalitiebesprekingen. Hiermee is de SP verworden tot een sociaaldemocratische, reformistische middenpartij, voor wie maatschappelijke omwenteling geen urgentie meer heeft en deelname aan neoliberale coalities een hogere prioriteit heeft. Socialisme en Communisme in Nederland, epiloog:

Aan het einde van deze reeks over Socialisme en Communisme mag geconstateerd worden dat er geen enkele links-socialistische parlementaire vertegenwoordiging op Marxistische grondslag meer bestaat in Nederland. De PvdA mag sowieso niet meer als links beschouwd worden: het is een gewone rechtse regentenpartij.

Groen 'Links', notabene mede ontstaan uit twee ooit Marxistische partijen, noemt zich ten onrechte 'links' omdat ze het neoliberale gedachtegoed van Milton Friedman volledige steunt: niet voor niets mocht Femke Halsema in 2006 de onderscheiding 'Liberaal van het Jaar' van de JOVD ontvangen, met name vanwege haar voorstellen over arbeidsrecht, ontslagrecht en uitkeringen. Groen 'Links' heeft zich zo voor het kapitalistische systeem aanvaardbaar gemaakt als coalitiepartner.

De SP heeft met de omarming van het evangelische document 'heel de mens' afscheid genomen van de Marxistische theorie en praktijk, die toch als de basis moet worden beschouwd van de omwenteling naar een samenleving op socialistische grondslag. Politieke programmapunten vormen daardoor geen coherent geheel, en worden als los van elkaar staand gepresenteerd en zijn bij eventuele coalitie-onderhandelingen vrij uitwisselbaar.

Het scherpe, oppositionele karakter, wat de enige rol van een socialistische partij in de burgerlijke parlementaire democratie mag zijn, heeft de SP volledig prijsgegeven. Ze heeft hiermede de weg geëffend voor aanvaardbaarheid als partner van klassenvijandige partijen. Zo is er ruimte ontstaan voor een nieuwe linkse partij, op Marxistisch-Leninistische grondslag, die oppositie kan leiden tegen de bestaande maatschappelijke orde en praktijk, en leiding kan geven aan het verzet tegen uitbuiting en achterstelling.